

ת"פ 10190/07/15 - מדינת ישראל נגד יהודית רז

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10190-07-15 מדינת ישראל נ' רז
בפני כבוד השופט עמית פרייז

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהודית רז

הנאשמת

ב"כ המאשימה- עו"ד יפעת פינצ'ובר- תביעות נתניה

ב"כ הנאשמת- עו"ד מירב נוסבוים- סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של איזמים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וכן עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין. על פי הנתען, ביום 16/11/14 בשעה 15:20 לערך, המתלונן א.ה. (באותה עת קטין כבן 17 שנים) הלך לכיוון ביתו, בעת שהנאשמת היתה עם הכלב שלה, מסוג פינצ'ר מעורב, ברחוב. בנסיבות אלה, הכלב נשך את המתלונן בכף רגל ימין, וגרם לו לחבלות, והמתלונן נזקק לחיסון. בעקבות הנשיכה, המתלונן צעק על הנאשמת כי צריכים לקחת לה את הכלב, ובתגובה הנאשמת איימה עליו שאם יקחו לה את הכלב היא תרצח אותו.

בדיון מיום 25/5/16 כפרה הנאשמת בכתב האישום. היא הודתה בכך שהיא הבעלים של הכלב, אך כפרה בכך שזה נשך את המתלונן. לדבריה, היא כלל לא הסתובבה עם הכלב ברחוב, ומי שמטייל בדרך כלל עם הכלב זו המטפלת של הנאשמת, בהיותה של הנאשמת אשה סיעודית מרותקת לכסא גלגלים. כאשר השוטרים הגיעו לבית הנאשמת, הכלב לא היה בבית, אך תוך כדי שהות השוטרים, הכלב הגיע לבית עם המטפלת, לאחר שהיו בקניות במקום אחר. לנאשמת (בטעות נרשם- מטפלת) לא היה שיח ושיג עם המתלונן, ובוודאי שלא איימה עליו. בד בבד, במהלך הסיכומים, ההגנה הסכימה כי המתלונן ננשך על ידי כלב כלשהו, והנשיכה גרמה לחבלות ולחיסון כמתואר בכתב האישום.

בעקבות כפירת הנאשמת נשמעו ראיות. מטעם התביעה העידו המתלונן והשוטרות לין כלפה ובתיה רוקח. כן הוגשו מסמכים בהסכמת ההגנה באופן שייתר עדי תביעה נוספים. מטעם ההגנה העידו הנאשמת וכן המטפלת שלה אנה גרפילה.

בעדותו של המתלונן הוא מסר את כל הפרטים שבכתב האישום. זאת, בפירוט רב ותוך שהוא מעורר על פניו רושם של מי שמשוכנע בצדקת גרסתו. יחד עם זאת, במכלול עדותו לאחר חקירה נגדית, התגלו פערי מהימנות, כפי שיפורט להלן.

כך, מסר כי מלבד הכלב שנשך אותו, שהינו פינצ'ר חום, היו עם הנאשמת עוד שני כלבים, אחד שחור ואחד לבן, כאשר בניגוד לפינצ'ר אלה היו קשורים לכסא הגלגלים של הנאשמת. יצוין כי על אמירה זו חזר העד מספר פעמים בעדותו, ועמד על כך גם לאחר שהובהר לו שבחקירתו במשטרה לא הזכיר עניין זה (עמוד 10 ש' 5-8, עמוד 10 ש' 19-20, עמוד 12 ש' 7-15, עמוד 14 ש' 20-21). רק לאחר שעומת עם מזכר משטרתי לפיו מסר לשוטרת ששני הכלבים האחרים גם לא היו קשורים, אמר שייתכן שהוא מתבלבל עם אירועים אחרים, שכן ראה את הנאשמת עם הכלבים כל כך הרבה פעמים (עמוד 16 ש' 19-27).

בין אם נקבל את גרסת המתלונן כי באירוע המדובר שני כלבים היו קשורים לכסא הגלגלים של הנאשמת, בנוסף לכלב שנשך אותו אשר היה משוחרר, ובין אם נקבל את סיפת דבריו כי ייתכן שבאירוע המדובר כל שלושת הכלבים לא היו קשורים, וציון עניין קשירתם נובע מבלבול עם אירועים קודמים, שהרי פעמים רבות ראה את הנאשמת עם הכלבים, נגיע לתיאור לא הגיוני. כך, לא הגיוני שאשה כנאשמת המתניידת בעזרת כסא גלגלים, תעשה כן כאשר שני כלבים קשורים לכסא, בין הדבר היה באירוע המדובר בין באירועים אחרים. מילא תנועה עם כלב אחד קשור לכסא גלגלים, אך שניים? ועוד במקביל לכלב שלישי לא קשור? ומספר רב של פעמים? והכל כשיש לה מטפלת סיעודית?

מעבר לכך, אף המשך תיאור האירוע על ידי המתלונן נעשה באופן לא הגיוני. כך, הוא מוסר שבעקבות הנשיכה הוא ניער את הכלב הנושך מרגלו בסוג של בעיטה, ובעקבות זאת הנאשמת מיהרה לאסוף את הכלב ולעזוב את המקום. משמע, הנאשמת, שגם כך מוגבלת בניידות, נוכח היותה מרותקת לכסא גלגלים, הצליחה לתמרן במהירות את עצמה כלפי מטה, באופן שתפסה את הכלב הקטן שהיה על הארץ. דומה כי אין חולק כי מדובר במהלך לא הגיוני לגבי אדם מרותק לכסא גלגלים. אדרבא, אם נקבל את דברי המתלונן לעיל שבאותה עת שני כלבים האחרים היו קשורים לכסא הגלגלים.

יתר על כן, העד נקלע לסתירה ברורה בשאלה מה קדם למה, האיומים של הנאשמת כלפיו כי תרצח אותו, או החלטתו לפנות למשטרה. כך תחילה מסר כי בעקבות האיומים ברצח, הדבר היווה מבחינתו חציית גבול, כך שבניגוד למקרים קודמים, החליט הפעם להתלונן במשטרה (עמוד 8 ש' 1-4). אולם בהמשך מסר ההפך - "אמרתי לה **בפירוש** שאני אזמין משטרה שיקחו את הכלב, משהו כזה. היא אמרה לי שאם יקחו לי אותו אני ארצח אותך" (עמוד 14 ש' 26-27. הדגשה שלי- ע.פ.). לאחר מכן הגרסה מתהפכת שוב, והפעם עם מעורבות גורם נוסף, עת המתלונן שטוען שהשכן שיצא בעקבות הצעקות הוא זה ששכנע אותו להתלונן במשטרה (עמוד 15 ש' 15-21). על פי חלק זה של הגרסה, באותה עת הנאשמת כבר לא היתה במקום, משמע אמירת השכן היתה לאחר האיום ברצח, וכך שוב ההחלטה להתלונן באה לאחר האיום ולא לפניו.

יתר על כן, המתלונן לא הצליח לתת כל הסבר הגיוני מדוע הפעם החליט להתלונן כנגד הנאשמת בעקבות נשיכה, בעוד לא עשה כן בעקבות מקרים קודמים של נשיכות מצד אותו כלב, שלדבריו ארעו, או אז ריחם על הנאשמת ולא התלונן. כך, אם החלטתו להתלונן היתה בעקבות דברי הנאשמת כי תרצח אותו אם יקחו לה את הכלב, מדוע לא עשה כן

פעמים קודמות, עת הנאשמת לטענתו (בסוף החקירה הנגדית) אמרה לו שאם יקחו לה את הכלב היא תמרר לו את החיים ושהוא ישלם על זה? הרי מדובר באיומים בכל המקרים, כאשר אכן מבחינת טיב המלל קיימת עליית מדרגה באירוע המדובר, אך לאור מצבה הקשה של הנאשמת הידוע למתלונן, לא ברור כיצד הבחין בין האיומים הנטענים, כך שלהבנתו האיום הנטען האחרון כרונולוגית הוא המסוכן יותר מבחינת מעשית. יצוין אף כי אם גרסתו היא שהחליט להתלונן עוד טרם האיומים ברצח, אדרבא שבשלב גיבוש החלטה זו אין כל שינוי מאשר אירע לדבריו במקרים קודמים, או אז לא התלונן.

עוד ייאמר כי גרסתו המאוחרת יותר לפיה גמלה בליבו ההחלטה להתלונן בעקבות דברי השכן, היתה אמורה לעלות עוד בחקירתו הראשית, עת תיאר את חציית הגבול מבחינתו באותו אירוע. נראה בנסיבות אלה שלא מדובר בתוספת לגרסה המוקדמת בדבר אופן גיבוש ההחלטה להתלונן למשטרה, אלא בגרסה שונה בעניין.

כאשר כלל פערי מהימנות אלה מצטברים זה לזה, וכאשר הם נוגעים לחלקים המרכזיים באירוע המתואר, משמע ההתנהלות בין הנאשמת לכלבים, והטענה לאיום מצידה ברצח, וכאשר המתלונן הוא עד התביעה היחיד לעניין האירוע הנטען, לא ניתן לקבוע כי התביעה הביאה בפניי מסכת ראייתית ברמת השכנוע הנדרשת להרשעה בפלילים.

גם גרסת ההגנה, הן באשר לכל אחת משתי העדויות (הנאשמת והמטפלת) לכשעצמה, והן בהשוואה בין שתיהן, אינה נקייה מפערי מהימנות. זאת למשל בנקודות הבאות- מספר הכלבים שהיו באותה עת ברשות הנאשמת, תדירות יציאת כלב הפינצ'ר מהבית, זהות מי שיוצא עם כלב זה, הסיבה לכך שהכלב שהה עם המטפלת באותו יום, העדר שיתוף הפעולה עם המשטרה במשך זמן רב לעניין מסירת גרסת המטפלת.

אולם, במצב הראייתי הבעייתי של עדות עד התביעה היחיד לאירוע, אין בפערי מהימנות אלה בגרסת ההגנה בכדי לשפר את מעמדה של גרסת התביעה, באופן שיצביע על כך שאשמתה של הנאשמת בכל עבירה הוכחה מעל כל ספק סביר. אין צורך להידרש לשאלה איזה צד שבמשפט הצליח להציג גרסה משכנעת יותר (או שמא יש לדייק ולומר- בעייתיות פחות), שהרי אין עסקינן במשפט אזרחי בו השוואת הגרסאות היא המכרעת. עסקינן במשפט פלילי, שבו די בספק סביר בכדי להביא לזיכוי הנאשם, וכך אירע בענייננו.

נוכח כל האמור, מחמת הספק, הריני מורה על זיכוי הנאשמת מכל המיוחס לה בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום מעת המצאה לצדדים.

נוכח תוצאת המשפט, ועל מנת לחסוך בהגעת הנאשמת, על מגבלותיה הבריאותיות, לבית המשפט לצורך שימוע הכרעת הדין כפי שתוכנן מלכתחילה, המזכירות תמציא את הכרעת הדין לצדדים, ותבטל את הישיבה שנקבעה ליום 16/2/17.

ניתנה היום, 29/1/17, בלשכה, שלא במעמד הצדדים.